

Arrest

nr. 300 247 van 18 januari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Brecht DE SCHUTTER
Brusselsesteenweg 54
2800 MECHELEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat E. DARESHOERI *loco* advocaat B. DE SCHUTTER en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 12 mei 2022, dient op 13 mei 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 25 augustus 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 30 maart 2023.

1.3. Op 8 augustus 2023 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die aangetekend wordt verstuurd op 11 augustus 2023 en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Pasjtoen afkomstig uit Mastikhel (district Surkhrod, provincie Nangarhar) en bent u Afghaans staatsburger. U heeft altijd in Jalalabad gewoond. Uw broer M. (OV X) verliet Afghanistan voor u. Hij verzocht om internationale bescherming in België op 31 augustus 2020, waar hij op 4 november 2021 erkend werd als vluchteling. U ging na de machtsovername op 25/05/1400 (stemt in de westerse kalender overeen met 16 augustus 2021) de dag van de vlag vieren met uw paternale neef E. op de Pachtounistan Avenue in Jalalabad. Eén of twee uur nadat jullie daar aankwamen, kwamen er leden van het Islamitisch Emiraat. Zij namen jullie vlaggen in beslag en zeiden dat deze vlag niet meer gebruikt mag worden en dat de nieuwe vlag de vlag van het Islamitisch Emiraat van Afghanistan is. Ze scheurden de vlag van uw neef, waarna uw neef ruzie kreeg met die personen. Uw neef begon een lid van het Islamitisch Emiraat te slaan en er ontstond een gevecht tussen hem en die persoon, genaamd Q.A., die begon te schieten. Uw neef werd in zijn keel geraakt. U liep na dit schot weg en viel met uw hoofd op een steen waardoor u flauwviel. Toen u de volgende dag wakker werd, was u in het ziekenhuis. U vroeg uw vader naar E.. Uw vader zei dat hij gedood was. Twee dagen later lieten jullie bij een verzoekbriefschrijver een verzoekbrief opstellen die jullie nodig hadden om klacht te kunnen indienen tegen Q.A.. Twee of drie dagen later werd jullie klacht aanvaard en werden u, uw vader en uw paternale oom opgeroepen naar het politiekantoor, waar Q.A. ook aanwezig was. Er werd u gevraagd of u de dader van de moord op uw neef in een line-up herkende. U wees naar Q.A., waarna hij naar de gevangenis gestuurd werd. Twee dagen later stuurde Q.A., de broer van de dader, een dreigbrief naar jullie. In die brief stond dat jullie jullie klacht moesten intrekken. Als jullie dat niet deden, zouden jullie zoals E. gedood worden. Hierna kwam A. twee keer naar uw huis op zoek naar u. De eerste keer dat hij langskwam was u nog thuis maar durfde u niet naar buiten te gaan. Na dat eerste bezoek hebt u het land verlaten. Dit was ongeveer twee weken na het afleveren van de dreigbrief. U was ongeveer 7 maanden onderweg naar België. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije en Bulgarije, waar u op 10 december 2021 om internationale bescherming verzocht. In Bulgarije vernam u dat A. een tweede keer naar uw huis gekomen waren. Ze waren op zoek naar u maar omdat u afwezig was namen ze uw vader en uw paternale oom mee. Uw vader en uw oom werden voor 4 of 5 dagen meegenomen en nadien weer vrijgelaten. Vervolgens reisde u verder via Servië, Hongarije, Oostenrijk, waar u op 27 januari 2022 om internationale bescherming verzocht, Italië, Frankrijk en België, waar u uiteindelijk op 13 mei 2022 om internationale bescherming verzocht. Bij terugkeer vreest u gedood te worden. Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: de vermelde dreigbrief, de hierboven vermelde brief in uw naam opgesteld in het kader van jullie klacht bij de politie, een foto van uw broer en uw neef, een foto van uw neef en een foto van het lijk van uw neef.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van de onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst wordt uw algemene geloofwaardigheid aanzienlijk ondermijnd door uw verklaringen over uw leeftijd. U beweerde geboren te zijn op 3 maart 2007, waardoor u bij aankomst in België vijftien jaar zou geweest zijn.

Uit een medische test, die georganiseerd werd om te controleren of u jonger of ouder dan achttien jaar bent, bleek dat u op 20 mei 2022 zeker ouder dan achttien was, waarbij 23 jaar een absolute minimumleeftijd was: waarschijnlijk was u nog ouder (beslissing Dienst Voogdij d.d. 2 juni 2022). Hiermee geconfronteerd, zei u dat uw broer, die in België als vluchteling werd erkend, volgens de

resultaten van uw leeftijdsonderzoek jonger zou zijn dan u, terwijl hij in werkelijkheid ouder is (CGVS, p. 4-5). Deze uitleg volstaat uiteraard niet, aangezien uw broer nooit aan een leeftijdsonderzoek werd onderworpen.

Daarnaast overtuigden uw verklaringen over uw aanwezigheid op de 'dag van de vlag' niet. Zo situeerde u deze dag op de Dienst Vreemdelingenzaken op 7/05/1400 (= 29 juli 2021) (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal beweerde u echter zich eerder op de Dienst Vreemdelingenzaken vergist te hebben: de juiste dag was 25/05/1400 (= 16 augustus 2021) (CGVS, p. 3). U verklaarde in dit verband dat de dag van de vlag onder het vorige regime altijd op de 7de dag van de 5de maand was maar dat het sinds de machtsovername op de 25ste dag van de 5de maand was. U wist niet waarom de taliban de feestdag verplaatst hadden: u kon enkel vertellen dat de taliban zeiden dat het feest niet meer op de 7de mocht gevierd worden (CGVS, p. 11). Dat de 'national flag day' nauwelijks een dag na de machtsovername door de taliban op 15 augustus 2021 reeds verplaatst zou geweest zijn – volgens u werd dit zelfs twee dagen voordien op de televisie verkondigd, zonder dat gepreciseerd werd welke vlag er gevierd werd (CGVS, p. 13), terwijl heel Afghanistan toen nog niet onder talibancontrole was –, kan niet overtuigen. Dat u niet aangetoond heeft dat u zich op de Dienst Vreemdelingenzaken louter zou hebben vergist, blijkt tevens uit de in uw naam in het kader van uw politieklacht opgestelde verzoekbrief waarbij u ook naar 7/05/1400 verwijst. Dat dit ook een vergissing zou zijn, zoals u poneerde (CGVS, p. 24), kan uiteraard niet overtuigen. Het voorgaande doet vermoeden dat u de datum van de start van uw problemen op het Commissariaat-generaal heeft willen aanpassen, omdat de taliban ten tijde van de 'national flag day' d.d. 29 juli 2021 nog niet de controle hadden over heel Afghanistan, noch over Jalalabad, wat dan weer onmogelijk in overeenstemming te brengen is met de inhoud van uw verklaringen, met name dat de taliban ten tijde van de viering van de 'national flag day' al aan de macht waren (CGVS, p. 11, p. 18). Daarnaast situeerde u het incident op de 'national flag day' in de Pachtounistan Avenue in Jalalabad zo'n week à anderhalve week na de machtsovername (CGVS, p. 12), terwijl Jalalabad pas op 15 augustus 2021 in handen van de taliban is gevallen. Bovendien dient er gewezen te worden op een inconsistentie met uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Daar verklaarde u immers dat de taliban jullie vlag hebben afgenomen en zeiden dat jullie niet met deze vlag moesten vieren, waarna ze jullie een andere vlag gaven (CGVS-verklaring, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat de taliban geen andere vlaggen gaven aan mensen nadat de oude vlaggen werden ingenomen (CGVS, p. 13). Ook uw opeenvolgende verklaringen op het Commissariaat-generaal zelf waren weinig consistent. Zo verklaarde u eerst dat uw neef ruzie had met de taliban en dat u uw vlag na de ruzie aan hen hebt gegeven. Even later verklaarde u echter dat ze eerst uw vlaggen hebben genomen en daarna de vlag van uw neef (CGVS, p. 14). Ten slotte zijn uw verklaringen ook niet in overeenstemming met de in het kader van uw klacht opgestelde verzoekbrief. Hierin staat te lezen dat u een ruzie begon met de mujahedeen omdat u het martelaarschap van uw neef niet kon tolereren. Op het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat u pas de volgende dag toen u wakker werd in het ziekenhuis had vernomen dat uw neef overleden was nadat uw oom dat vertelde tegen u: zelf had u geen ruzie gehad met de taliban. Toen ze een kogel afvuurden op uw neef bent u weggelopen, waarna u bent flauwge gevallen (CGVS, p. 10, p. 14-15, p. 17). De voorgaande bevindingen ondergraven in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw bewering dat u ten tijde van de nationale vlagdag, die volgens u op 16 augustus 2021 zou doorgedaan zijn, aanwezig was.

Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw bewering dat uw neef in uw bijzijn door een talib werd neergeschoten en dat u even later tijdens het weglopen flauwviel en in het ziekenhuis terecht kwam eveneens danig op de helling te staan. Dit wordt bevestigd doordat het bevreemdend overkomt dat u door uw val naar eigen zeggen een 'scheur' in uw hoofd zou gehad hebben maar dat u niet wist hoe deze behandeld werd, noch dat de dokter hier iets over gezegd zou hebben. U wist evenmin hoe u in het ziekenhuis was terecht gekomen. Ook is het merkwaardig dat u hier medische documenten over zou hebben waaruit blijkt dat u in het ziekenhuis werd opgenomen maar dat u deze niet neerlegde omdat u dacht dat dit geen belangrijk document zou zijn (CGVS, p. 15-16). U werd gevraagd om deze medische stukken alsnog binnen de vijf werkdagen aan het Commissariaat-generaal te bezorgen. U bevestigde dat u dit zou doen (CGVS, p. 16). Er dient evenwel vastgesteld te worden dat, ofschoon de u toegekende termijn reeds is verstreken, u vooralsnog geen dergelijke stukken heeft neergelegd noch dat u een plausible uitleg heeft gegeven voor het nog steeds ontbreken ervan. Nochtans kan van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht worden dat hij al deze stukken neerlegt die zijn asielrelaas enigszins kunnen ondersteunen, quod non in casu. In dit verband kan er ook nog op gewezen worden dat u geen foto kon neerleggen waarop u te zien bent met uw neef noch een foto waarop hij met de rest van uw familie te zien is: u legde enkel een foto neer waarop uw broer B. met hem te zien zou zijn (CGVS, p. 17). Daardoor kan niet opgemaakt worden dat er een band bestaat

tussen u en de overleden persoon op de neergelegde foto's. Evenmin kan opgemaakt worden in welke omstandigheden de persoon op de foto's gestorven is.

Gelet op het voorgaande is het evenmin aannemelijk dat u ten gevolge van de gebeurtenissen van 16 augustus 2021 klacht zou hebben ingediend. Dit blijkt tevens uit het volgende. U verklaarde dat u voor uw klacht een 'verzoekbrief' had laten opstellen. Gevraagd wat een verzoekbrief is, zei u dat jullie een klacht hebben ingediend tegen de schutter: voordat je naar de politie gaat, moet je naar een 'verzoekbriefschrijver' gaan die een brief opstelt waarmee je naar de politie gaat. De 'verzoekbrief' werd volgens u opgesteld vóór het ontvangen van de dreigbrief en voor het ontvangen van de dreigbrief werd u nooit bedreigd (CGVS, p. 9, p. 21). Nochtans blijkt uit de inhoud van deze brief dat deze na uw vertrek geschreven werd. Zo staat er in die brief dat uw leven in gevaar was omdat u bedreigd werd en dat u daardoor gedwongen was om uw land te verlaten. Gelet op deze elementen kan er geen enkel geloof gehecht worden aan uw beweerde klacht.

Ook over de gevolgen van uw beweerde klacht voor de schutter had u opvallend weinig informatie. U verklaarde dat, nadat u de schutter in een line-up had herkend en als dader had aangeduid, hij naar de gevangenis werd gestuurd (CGVS, p. 20). U had echter niet de minste informatie over welke straf hij had gekregen en hoe lang hij in de gevangenis moest blijven. U voegde hieraan toe dat de politie dit misschien met uw vader of met uw oom had besproken, maar u was hiervan niet op de hoogte. U heeft dit ook niet gevraagd, omdat u dit niet wilde weten (CGVS, p. 20). Dat het u klaarblijkelijk niet interesseerde om te weten tot welke straf de moordenaar van uw neef, die in uw bijzijn zou zijn gedood, was veroordeeld, kan hoegenaamd niet overtuigen en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw beweerde klacht. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers in alle redelijkheid verwacht worden dat hij zich zo volledig mogelijk informeert over al deze aspecten die rechtstreeks in verband staan met de kern van zijn vrees.

Er kan verder ook geen geloof gehecht worden aan de dreigbrief die jullie gekregen zouden hebben. Deze brief werd volgens u een week nadat de dader naar de gevangenis gestuurd werd, verzonden naar jullie (CGVS, p. 20). Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u ook dat die brief 20 dagen na de dag van de vlag naar jullie gestuurd werd (CGVS-verklaring, ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 3.5). Deze brief staat echter gedateerd op 2/08/1442 (= 15 maart 2021), terwijl u verklaarde dat uw neef op de 25ste dag van de 5de maand (= 16 augustus) in 2021 gedood zou zijn (CGVS, p. 3). Geconfronteerd met de datum op die brief zei u enkel dat u niet wist of het de Afghaanse kalender is of iets anders, maar had u geen enkele overtuigende uitleg voor het feit dat deze brief gedateerd was voor de dood van uw neef (CGVS, p. 23). Bovendien zou die dreigbrief naar jullie gestuurd zijn door **de broer van de dader** die uw neef doodde (CGVS, p. 13). Toch staat er in die brief dat **de briefschrijver zelf** uw neef E. gemarteld had naar aanleiding van het vlagincident. Het is bijzonder merkwaardig dat de broer van de dader zou zeggen dat hij de dader is, hoewel u zelf zijn broer als dader zou hebben aangeduid. Bovendien is het eigenaardig dat de stempel op het document 'het Islamitisch Emiraat van Afghanistan, Directoraat van de provinciale politie van Nangarhar, hoofdbureau van de stadspolitie vermeldt', dezelfde dienst waar uw familie klacht zou hebben ingediend en die de schutter naar de gevangenis zou hebben gestuurd. Overigens is het ook nog erg bevreemdend dat de brief met het woord 'dreigbrief' begint. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een dreigbrief te hebben gekregen.

Tot slot kan er nog opgemerkt worden dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde dat u de dag van de dreigbrief uit Afghanistan vertrokken bent (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5), terwijl u op het Commissariaat-generaal meende dat u pas twee weken later vertrokken bent en dat de taliban, en meer bepaald de broer van de schutter, in die periode naar uw huis, waar u toen verbleef, gekomen zou zijn op zoek naar u (CGVS, p. 21). Deze verklaringen zijn niet coherent, temeer daar u eerst beweerde dat die persoon twee keer naar uw huis gekomen was: u was toen thuis maar durfde niet naar buiten te gaan. Daarna bent u vertrokken en naar België gekomen (CGVS, p. 11). Later verklaarde u echter dat u enkel tijdens het eerste bezoek thuis in Afghanistan was (CGVS, p. 21). De voorgaande bevindingen nopen ertoe te besluiten dat er niet het minste geloof aan uw asielrelaas kan worden gehecht.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf](#))
blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte

aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precarie socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

*Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”**. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de*

subsidiare bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiare bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabu_I_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in

Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U, die nog steeds een praktiserende moslim bent (CGVS, p. 6), dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Zoals hierboven uitgelegd kan er geen enkel geloof gehecht worden aan de dreigbrief en de verzoekbrief. Bovendien blijkt dat Afghaanse documenten een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse verzoeker of bij het ondersteunen van het asielrelaas hebben, aangezien uit objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het administratief dossier toegevoegd is, blijkt dat vervalste (identiteits)documenten gemakkelijk te verkrijgen zijn in Afghanistan. Uit de foto's die u neerlegde van E. kan niet afgeleid worden dat er een band bestaat tussen u en de persoon op deze foto's noch wat de context van zijn overlijden is. Hieraan kan nog toegevoegd worden dat, om bewijskrachtig te zijn, documenten moeten kaderen in een geloofwaardig relaas wat hier niet het geval is.

Er kan tot slot nog opgemerkt worden dat, betreffende de toekenning van de vluchtelingenstatus aan uw broer, jullie zich niet op dezelfde asielmotieven baseren, dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat u en uw broer een gedeelde vrees bij terugkeer naar Afghanistan hebben en dat aan uw broer de vluchtelingenstatus op strikt individuele merites werd toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en van de materiële motiveringsplicht.

In een eerste onderdeel betoogt verzoeker dat er in het administratief dossier geen vertalingen zijn terug te vinden van de door hem neergelegde documenten, waardoor de kritiek, dat de daarin vermelde data niet zouden stroken met zijn verklaringen, niet geverifieerd kan worden. Hij vervolgt dat er in Jalalabad hoe dan ook in de dagen na de machtsovername duidelijk schermutselingen waren tijdens de nationale vlagdag, waarvoor hij verwijst naar zijn stukken 3 en 4 bij het verzoekschrift. Hij legt uit dat die stukken artikels van Al Jazeera en The Guardian betreffen en melding maken van twee of drie doden die in Jalalabad zijn gevallen in het kader van vechtpartijen tussen voorstanders van de “oude” Afghaanse vlag en van de vlag van het emiraat. Hij wijst erop dat hij verklaard heeft dat hij op de plaats was waar Al Jazeera de feiten situeert, namelijk *Pashtunistan Square*. Zelfs indien hij zich vergist heeft over de data, dan nog stroken zijn verklaringen volgens hem met algemeen bekende feiten. Hij beroept zich op het voordeel van de twijfel.

In een tweede onderdeel verwijt hij de commissaris-generaal abstractie gemaakt te hebben van het feit dat zijn broer M.S. amper anderhalf jaar geleden erkend is als vluchteling. Hij meent dat geen rekening gehouden werd met diens verklaringen die geleid hebben tot de toekenning van de vluchtelingenstatus. Volgens hem zijn deze relevant voor wat betreft zijn leeftijd, nu zijn broer bij zijn registratie in 2020 vermeld had dat hij de leeftijd had van 12 jaar oud. In die veronderstelling is hij heden wel degelijk nog minderjarig en gaat dit in tegen de vaststellingen van de medische test, die volgens hem niet betrouwbaar zijn. Ook bij zijn verhoor zou hij erop gewezen hebben dat hij zijn taskara had voorgelegd en waaruit blijkt dat hij bij aankomst in België nog minderjarig was.

Voorts kaart hij aan dat niet werd nagegaan of de vluchtmotieven van zijn broer ook op hem van toepassing zijn ook al heeft hij die zelf niet ingeroepen. Hij meent dat het aan de commissaris-generaal toekomt rekening te houden met alle relevante elementen die hem gekend zijn en wijst erop dat zijn broer melding heeft gemaakt tijdens zijn beschermingsverzoek van een problematiek die het hele gezin raakt en niet louter betrekking heeft op diens eigen situatie. Hij preciseert dat zijn broer verklaard heeft dat zijn vader ernstige financiële problemen kende na een faillissement en dat hij werd achternagezeten door zijn schuldeisers. Hij wijst erop dat zijn broer erkend werd als vluchteling toen hij zelf ook al uit Afghanistan was vertrokken. Hij vraagt de Raad de bestreden beslissing te vernietigen zodat er een onderzoek kan worden gevoerd naar de vraag of de vluchtmotieven van zijn broer M. ook een risico op vervolging opleveren voor hem in geval van terugkeer naar Afghanistan.

In een derde onderdeel zet hij uiteen dat hij vervolging vreest omwille van de zogenaamde ‘verwestering’. Hij wijst erop dat de taliban hoe dan ook te weten zullen komen dat hij in het Westen heeft verbleven. Hij meent het risico te lopen er te worden bedreigd, gemarteld, afgeperst, ontvoerd of vermoord door de taliban op grond van het feit dat hij westerse waarden heeft geïnternaliseerd of spion is geworden. Hij stipt aan dat verschillende andere rapporten wijzen op het verhoogde risico op vervolging door de taliban omwille van gepercipieerde verwestering.

Toegepast op zijn situatie verwijst hij naar zijn jonge leeftijd waarop hij Afghanistan verliet, zijn verblijf sedert één jaar in België en het feit dat hij samenwoont met zijn broer die erkend werd als vluchteling. Hij vervolgt dat hij een heel normale omgang heeft met meisjes en vrouwen, dat hij les volgt in gemengde groepen en dat hij op een amicale wijze met hen omgaat. Voorts benadrukt hij dat hij uit Nangarhar komt, waar de taliban al lang zijn verankerd en traditionele waarden een belangrijke rol spelen. Hij meent dat er ook een objectief risico bestaat in geval van terugkeer omwille van zijn gepercipieerde verwestering in de ogen van de taliban te meer omdat er momenteel geen betrouwbare informatie voorhanden is over de behandeling van terugkeerders door de taliban.

In een tweede onderdeel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Hij betoogt dat de hoger vermelde kritiek omtrent het gebrek aan betrouwbare actuele bronnen evenzeer geldt voor de rapportage omtrent de zogenaamd verbeterde algemene veiligheidssituatie, voor wat betreft de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Hij citeert de kritiek van Nansen vzw, meent dat de bestreden beslissing geen gedetailleerde analyse bevat omtrent de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar en dat er op dit ogenblik onvoldoende betrouwbare informatie voorhanden is om met voldoende zekerheid te kunnen stellen dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan geen risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Volgens hem heeft de commissaris-generaal zich beroepen op gedateerde informatie.

Voor wat betreft artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet treedt hij de motieven van de commissaris-generaal niet bij en besluit hij, na een uitgebreide uiteenzetting, dat de taliban duidelijk zelf

en intentioneel verantwoordelijk zijn voor de humanitaire ramp. Hij stipt aan dat hij bij terugkeer niet zal kunnen terugvallen op een sterk sociaal netwerk nu zijn broer in zijn verhoor omstandig de socio-economische situatie van zijn gezin heeft uitgelegd, namelijk dat zijn vader een faillissement had en sindsdien voortdurend problemen kreeg met schuldeisers, dat zijn moeder in het huidige Afghanistan geen kostwinner kan zijn door de strenge maatregelen in dat verband van de taliban en dat zijn broers te jong zijn om al te kunnen werken. Hij voegt toe dat zijn oudere broer M. al langer in België is en dat het gezin voornamelijk leeft van de middelen die zijn broer af en toe doorstuurt. Hij stelt dat hij zal terechtkomen in een zeer zwak sociaal netwerk en dat hij niet over voldoende financiële middelen zal beschikken. Hij meent dat er dan ook een bijzonder groot risico is dat hij bij terugkeer in een situatie van extreme armoede terechtkomt die gekenmerkt wordt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften, zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

3. Nieuwe stukken

3.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende nieuwe stukken:

- Artikel Al Jazeera van 18.08.2021;
- Artikel The Guardian van 19.08.2021;
- Verhoor bij Dienst MINTEH van broer M.S.;
- Verhoor bij het CGVS van broer M.S..

3.2. Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer op grond van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarbij hij volgende nieuwe stukken voegt:

- Brief van ploegleider;
- Evaluatieformulier.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke

bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Verzoeker klaagt in zijn verzoekschrift een gebrek aan objectieve en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan aan. De Raad wijst er vooreerst op dat de commissaris-generaal in zijn beslissing rekening heeft gehouden met de actuele beschikbare objectieve landeninformatie en telkens de weblink heeft vermeld van de desbetreffende rapporten.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Doch blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid, van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: *“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.”*

Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op

het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen.

In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Het vluchtrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te zullen worden door de familie van de persoon die zijn neef had doodgeschoten omdat hij hem had aangewezen in een *line-up* bij de politie en tegen die persoon een klacht had ingediend.

4.4.2. De commissaris-generaal weigert middels de bestreden beslissing de vluchtelingenstatus toe te kennen omdat hij geen geloof hecht aan verzoekers vrees. Hij baseert zich hiervoor op volgende vaststellingen:

I) Verzoekers algemene geloofwaardigheid wordt aanzienlijk ondermijnd door zijn verklaringen waar hij beweert geboren te zijn op 3 maart 2007, terwijl op basis van de medische test, zijn geboortedatum diende aangepast te worden naar 1 januari 1999;

II) Er wordt geen geloof gehecht aan verzoekers bewering dat hij ten tijde van de nationale vlagdag, die volgens hem op 16 augustus 2021 zou doorgaan, aanwezig was omdat (a) hij die bij de DVZ situeert op 29 juli 2021 (7/05/1400) en bij het CGVS op 16 augustus 2021 (25/04/1400); (b) hij verklaarde dat de taliban na de machtsovername de feestdag hadden verplaatst, maar niet kon zeggen waarom; (c) waar hij laat uitschijnen dat zijn verklaringen bij de DVZ een vergissing betreffen, dit niet strookt met het feit dat zijn naam in het kader van de politieklacht ook naar 7/05/1400 verwijst; (d) hij het incident op de (*'national flag day'*) in de *Pashtunistan Avenue* in Jalalabad zo'n week à anderhalve week na de machtsovername situeerde, terwijl Jalalabad pas op 15 augustus 2021 in handen van de taliban is gevallen; (e) hij bij de DVZ verklaarde dat de taliban hun vlaggen afnamen en hen andere vlaggen gaven terwijl hij bij het CGVS verklaarde dat ze geen andere vlaggen hadden; (f) hij bij het CGVS eerst verklaarde dat zijn neef ruzie had met de taliban en dat hij zijn vlag na de ruzie aan hen heeft gegeven, om later te verklaren dat ze eerst zijn vlaggen hebben genomen en daarna die van zijn neef; (g) verzoekers verklaringen niet in overeenstemming zijn met de in het kader van zijn klacht opgestelde verzoekschrift;

III) Er kan geen geloof gehecht worden aan verzoekers bewering dat zijn neef in zijn bijzijn door een talib werd neerschoten en dat hij even later tijdens het weglopen flauwviel en in het ziekenhuis terecht kwam, te meer nu (a) hij onwetend is over de 'scheur in zijn hoofd', over hoe hij in het ziekenhuis was terecht gekomen en hij hieromtrent geen medische stukken heeft neergelegd; (b) verzoeker enkel een foto neerlegde waarop zijn neef te zien zou zijn met zijn broer B., terwijl er daar geen verwantschapsband uit kan worden afgeleid;

IV) Het is niet aannemelijk dat verzoeker ten gevolge van de gebeurtenissen van 16 augustus 2021 klacht zou hebben ingediend. Dit blijkt te meer uit wat volgt: (a) volgens verzoeker werd het verzoekschrift opgesteld vóór het ontvangen van de dreigbrief en werd hij vóór het ontvangen van de dreigbrief nooit bedreigd, terwijl uit de inhoud van die brief blijkt dat die na zijn vertrek werd geschreven; (b) verzoeker heeft ook over de gevolgen van zijn beweerde klacht opvallend weinig informatie en kon niet zeggen welke straf hij had gekregen, hoe lang hij in de gevangenis moest blijven;

V) Er wordt geen geloof gehecht aan de dreigbrief die verzoeker gekregen zouden hebben nu (a) die brief gedateerd was vóór de dood van zijn neef, terwijl hij verklaarde dat die verzonden werd een week nadat de dader naar de gevangenis werd gestuurd, en (b) in die brief staat dat de briefschrijver zelf verzoekers neef gemarteld had naar aanleiding van het vlagincident, terwijl verzoeker verklaart dat de dreigbrief verstuurd werd door de broer van de dader die zijn neef doodde; (c) het eigenaardig is dat de stempel op het document 'het Islamitisch Emiraat van Afghanistan, Directoraat van de provinciale politie van Nangarhar, hoofdbureau van de staatspolitie' vermeldt, wat dezelfde dienst is als waar zijn familie een klacht zou hebben ingediend en die de schutter naar de gevangenis zou hebben gestuurd; (d) het is bevreemdend dat de brief met het woord 'dreigbrief' begint;

VI) Verzoeker legt geen consistente verklaringen af over het moment waarop hij Afghanistan heeft verlaten;

VII) Het blijkt niet dat er elementen zijn die aantonen dat hij omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd.

4.4.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Het komt aan verzoeker toe om de motieven uit de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter, zoals *infra* blijkt, in gebreke blijft.

4.4.3.1. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker ter staving van zijn beschermingsverzoek de volgende documenten heeft neergelegd ter ondersteuning van zijn vluchtrelaas: dreigbrief taliban, verzoekbrief ingediend bij politie, een foto van zijn broer en van zijn neef en foto's van zijn neef (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker stukken 1 t.e.m. 4).

De dreigbrief van de taliban (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 1) is gedateerd op 2 augustus 1442, bevat het logo van het 'Islamitische Emiraat van Afghanistan, Nangarhar provincie, militaire commissie' en vermeldt dat het gaat om een dreigbrief. De opsteller van de brief, Q.A.M. geeft aan dat hij verzoekers zoon heeft gemarteld voor de vlag en dat hij ermee dreigt verzoeker en zijn familie ook te vermoorden omdat hij te weten is gekomen dat zij tegen hem een klacht hebben ingediend en hij hen wenst te waarschuwen. De verzoekbrief ingediend bij de politie (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 2) is gericht aan het Directoraat van de provinciale politie van Nangarhar en vermeldt dat verzoeker samen met zijn neef naar *Pashtunistan Avenue* is gegaan op de nationale vlag dag van Afghanistan, zijnde op 07/05/1400. Hierin wordt beschreven dat het Islamitische Emiraat Mujahedien begon te schieten op mensen, dat zijn neef begon te vechten voor de vlag met een Mujahedien en dat ze zijn neef gemarteld hebben, waarna hij zelf ook is beginnen vechten. Er staat in te lezen dat hij de autoriteiten hiervan wilde op de hoogte brengen maar dat de Mujahedien hem en zijn familie bedreigden. Er wordt besloten dat als hij de autoriteiten hiervan melding had gemaakt, hij en zijn familie vermoord zouden zijn net zoals zijn neef, dat zijn leven in gevaar was en dat hij ertoe gedwongen werd om zijn land te verlaten.

Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat de inhoud van voormelde documenten niet strookt met de voorstelling van de feiten zoals die blijken uit de notities van het persoonlijk onderhoud.

Verzoeker heeft op geen enkel moment melding gemaakt van het feit dat hij, nadat zijn neef werd beschoten, zelf gevochten zou hebben. Hij verklaarde immers dat hij was flauwge gevallen toen zijn neef was neergeschoten, dat zij beiden naar het ziekenhuis werden gebracht (NPO, p. 10) en dat hij na de ruzie met zijn neef zelf zijn vlag aan de taliban had gegeven (NPO, p. 14). Verzoeker kon zich voorts niet meer herinneren wat er gezegd werd tijdens die ruzie tussen zijn neef en het talibanlid omdat hij toen al was flauwge gevallen (NPO, p. 14). Op de vraag of hij zelf ruzie heeft gehad met de taliban antwoordde hij ontkennend (NPO, p. 15: "*Had u zelf ruzie gehad met de taliban? Nee*"). Verzoekers verklaringen stroken aldus in zijn geheel niet met de inhoud van de door hem neergelegde verzoekbrief. Voorts is het opmerkelijk dat blijkens de inhoud ervan de verzoekbrief werd opgesteld nadat verzoeker Afghanistan had verlaten, terwijl hij dit niet zo uiteenzet tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Hij verklaarde dat zijn paternale oom en zijn vader waren meegegaan om een klacht in te dienen in het politiestation in Nangarhar (NPO, p. 9 en 19), dat hij de dader diende aan te wijzen en dat de dreigbrief dan verstuurd werd één week nadat die persoon naar de gevangenis werd gestuurd (NPO, p. 20). De voorstelling van het tijdsverloop stemt aldus niet overeen met de inhoud van verzoekers documenten. Ook met betrekking tot de dreigbrief stroken verzoekers verklaringen niet met de inhoud ervan. Verzoeker verklaarde dat in de brief geschreven stond dat als zij de overheid op de hoogte zouden brengen, zij hen niet zouden sparen (NPO, p. 21), terwijl blijkens de inhoud ervan de dreigbrief net werd opgesteld omdat er een klacht werd ingediend. Niet alleen stroken verzoekers verklaringen niet met de inhoud, bovendien is het opmerkelijk dat de dreigbrief zelf vermeldt dat het gaat om een dreigbrief en werd die opgesteld door Q.A.M., die aangeeft dat hij verzoekers neef heeft gemarteld, terwijl verzoeker heeft verklaard dat het diens broer was die de dreigbrief had verstuurd (NPO, p. 9). Bovendien betreffen de neergelegde documenten geen originele documenten maar slechts fotokopieën waaraan een beperkte bewijswaarde worden verleend daar ze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Verzoekers kritiek, dat de documenten niet werden vertaald, is niet dienstig. De vertaling werd wel degelijk gevoegd bij de desbetreffende stukken. Voor het overige heeft verzoeker niets in te brengen tegen de vaststellingen omtrent de door hem neergelegde documenten zoals weergegeven in de bestreden beslissing en stelt hij louter dat, zelfs indien hij zich zou vergist hebben *qua* data, de door

hem voorgestelde schermutselingen ook beschreven worden in algemene landeninformatie, waarvoor hij verwijst naar enkele artikels. Dat hij melding maakt van incidenten die ook beschreven worden door de pers, betekent nog niet dat verzoeker zou zijn vrijgesteld om aan te tonen dat er in zijn hoofd een vrees voor vervolging is. Zoals ook blijkt uit de uiteenzetting *infra*, is verzoeker hiertoe hoegenaamd niet in staat. Evenmin doet een verwijzing naar algemene informatie afbreuk aan de vaststelling dat zijn verklaringen niet stroken met de inhoud van de documenten, die hij ter staving ervan heeft neergelegd.

De privéfoto's die verzoeker neerlegt (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 3-4), zijnde een foto waarop zijn neef afgebeeld staat samen met zijn broer en foto's van zijn neef, hebben evenmin enige bewijswaarde nu zij door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Evenmin laten zij toe de verwantschap tussen de personen onderling en ten aanzien van verzoeker aan te tonen, laat staan dat zij een verband vertonen met de problemen zoals uiteengezet door verzoeker.

Hoewel verzoeker een inspanning heeft geleverd om zijn verzoek om internationale bescherming met documenten te staven, volstaan voormelde stukken wegens hun relatieve bewijswaarde en de inhoud ervan in deze stand van zaken niet om zijn vluchtmotieven en een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Het feit dat de inhoud van de documenten ingaat tegen de verklaringen die hij heeft afgelegd, vormt reeds een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Bijgevolg zal de Raad verder nagaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd en blijf geven van een gegronde vrees voor vervolging.

4.4.3.2. Vervolgens verwijst verzoeker naar de vluchtelingenstatus die zijn broer heeft bekomen ongeveer anderhalf jaar geleden en verwijt hij in essentie de commissaris-generaal geen verband te hebben gemaakt met de situatie van zijn broer en met de verklaringen die hij in het kader van zijn asielaanvraag heeft afgelegd. De Raad merkt op dat de *protection officer* tijdens het persoonlijk onderhoud wel degelijk vragen heeft gesteld over verzoekers broer M.S.. De *protection officer* stelde vooreerst de vraag wanneer zijn broer naar België is gekomen, waarop verzoeker het antwoord schuldig diende te blijven. Hij werd vervolgens gevraagd waarom zijn broer naar België is gekomen, waarop verzoeker antwoordde "*omwille van de moeilijke financiële situatie*" (NPO, p. 5).

Gevraagd om de redenen te vertellen waarom hij zelf Afghanistan heeft verlaten, maakte verzoeker op geen enkel moment melding van het relaas van zijn broer. Gevraagd naar zijn vrees bij terugkeer, gaf verzoeker aan wat volgt: "*Als ik terug zou gaan, zal het mijn laatste dag zijn. Zij zullen mij zeker doden*" (NPO, p. 11). Ook bij het beantwoorden van de vragen omtrent het incident op vlagdag dat aan de oorsprong lag van zijn eigen vlucht uit Afghanistan, maakte verzoeker op geen enkel moment gewag van zijn broer of van diens vluchtmotieven. Na zijn vrije relaas te hebben uiteengezet en gevraagd of alle redenen, waarom hij Afghanistan heeft verlaten, aan bod zijn gekomen in het interview, antwoordde verzoeker bevestigend (NPO, p. 23). Verzoeker maakte op geen enkele moment melding van het gegeven dat zijn vluchtrelaas in verband diende te worden gebracht met dat van zijn broer. Verzoekers raadsman wees bij het einde van het persoonlijk onderhoud weliswaar op de preciaire financiële situatie van zijn familie waarbij hij toevoegde dat die situatie volgens hem bevestigd werd op grond van de erkenning als vluchteling van zijn broer, doch op geen enkel moment werd verzoekers vrees gelinkt aan het relaas van zijn broer. Verzoeker werd aldus, in tegenstelling tot wat hij lijkt voor te houden, tijdens zijn persoonlijk onderhoud wel degelijk in de mogelijkheid gesteld om te vertellen over zijn broer en zijn relaas met dat van zijn broer in verband te brengen, wat hij niet deed. De Raad benadrukt hierbij dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming op de verzoeker zelf rust. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn verzoek gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. Noch de commissaris-generaal, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin de taak van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Indien verzoeker de mening is toegedaan dat zijn vrees gelinkt is aan het relaas van zijn broer, kan het van hem redelijkerwijze verwacht worden dit uiteen te zetten en dit enerzijds wanneer hij gevraagd wordt bij de DVZ alle feiten weer te geven die geleid hebben tot zijn vlucht uit Afghanistan en anderzijds bij het CGVS, wanneer hij gevraagd wordt alle elementen voor zijn vertrek uiteen te zetten. Het loutere feit dat verzoekers broer in België de internationale beschermingsstatus heeft bekomen, betekent niet automatisch dat er een gegronde vrees voor vervolging in hoofdte van verzoeker aanwezig is. Elk

verzoek om internationale bescherming dient op zijn eigen merites te worden beoordeeld en het tegendeel wordt alleszins niet aannemelijk gemaakt, noch tijdens de verschillende gehoren, noch in zijn verzoekschrift, waar hij louter verwijst naar het feit dat zijn broer erkend werd, maar nalaat om *in concreto* aan te tonen waaruit zijn vrees dan wel zou bestaan.

4.4.3.3. Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoeker niets in te brengen heeft tegen de uitgebreide motieven in de bestreden beslissing die aantonen dat verzoekers relaas niet geloofwaardig kan worden geacht. Hij komt niet verder dan erop te wijzen dat er hoe dan ook, zijn verklaringen buiten beschouwing gelaten, in Jalalabad in de dagen na de machtsovername duidelijk schermutselingen zijn geweest tijdens de nationale vlagdag, waarvoor hij verwijst naar artikels van Al Jazeera en The Guardian, die melding zouden maken van twee of drie doden die in Jalalabad zijn gevallen in het kader van vechtpartijen tussen voorstanders van de “oude” Afghaanse vlag en van de vlag van het emiraat. Een verwijzing naar algemene artikels is echter niet voldoende om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag aannemelijk te maken. Deze informatie is immers van louter algemene aard, heeft geen betrekking op zijn persoon en kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier toe in gebreke. De Raad acht de motieven in de bestreden beslissing pertinent en draagkrachtig waar wordt vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij ten tijde van de nationale vlagdag, die volgens hem op 16 augustus 2021 zou doorgaan, aanwezig was omdat (a) hij die bij de DVZ situeert op 29 juli 2021 (7/05/1400) en bij het CGVS op 16 augustus 2021 (25/04/1400); (b) hij verklaarde dat de taliban na de machtsovername de feestdag hadden verplaatst, maar kon niet zeggen waarom; (c) waar hij laat uitschijnen dat zijn verklaringen bij de DVZ een vergissing betreffen, dit niet strookt met het feit dat zijn naam in het kader van de politieklacht ook naar 7/05/1400 verwijst; (d) hij het incident op de (*‘national flag day’*) in de Pachtounistan Avenue in Jalalabad zo’n week à anderhalve week na de machtsovername situeerde, terwijl Jalalabad pas op 15 augustus 2021 in handen van de taliban is gevallen; (e) hij bij de DVZ verklaarde dat de taliban hun vlaggen afnamen en hen andere vlaggen gaven terwijl hij bij het CGVS verklaarde dat ze geen andere vlaggen hadden; (f) hij bij het CGVS eerst verklaarde dat zijn neef ruzie had met de taliban en dat hij zijn vlag na de ruzie aan hen heeft gegeven, om later te verklaren dat ze eerst zijn vlaggen hebben genomen en daarna de vlag van zijn neef; (g) verzoekers verklaringen niet in overeenstemming zijn met de in het kader van zijn klacht opgestelde verzoekbrief. Vervolgens hecht de Raad evenmin geloof aan verzoekers bewering dat zijn neef in zijn bijzijn door een talib werd neerschoten en dat hij even later tijdens het weglopen flauwviel en in het ziekenhuis terechtkwam, te meer nu (a) verzoeker onwetend is over de ‘scheur in zijn hoofd’, over hoe hij in het ziekenhuis was terechtgekomen en hij hieromtrent geen medische stukken hieromtrent heeft neergelegd; (b) verzoeker enkel een foto neerlegde waarop zijn neef te zien zou zijn met zijn broer B., terwijl er daar geen verwantschapsband uit kan worden afgeleid. Verder acht de Raad het net zomin als de commissaris-generaal aannemelijk dat verzoeker ten gevolge van de gebeurtenissen van 16 augustus 2021 klacht zou hebben ingediend nu verzoeker inconsistente verklaringen aflegt over wanneer hij de klacht heeft ingediend en (b) verzoeker ook over de gevolgen van zijn beweerde klacht opvallend weinig informatie had en hij niet kon zeggen welke straf hij had gekregen, hoe lang hij in de gevangenis moest blijven en hij aangaf dat hij het niet gevraagd heeft omdat hij het niet wilde weten. Verder hecht de Raad in navolging van de commissaris-generaal geen geloof aan de dreigbrief die zijn familie gekregen zou hebben nu hij evenmin consistent is over het tijdstip waarom hij die kreeg (a) die brief gedateerd was voor de dood van zijn neef, terwijl hij verklaarde dat die een week nadat de vader naar de gevangenis werd gestuurd, verzonden werd en (b) de inhoud ervan niet overeenkomt met zijn verklaringen; (c) het eigenaardig is dat de stempel op het document ‘het Islamitisch Emiraat van Afghanistan, Directoraat van de provinciale politie van Nangarhar, hoofdbureau van de staatspolitie vermeldt, en dat de brief met het woord ‘dreigbrief’ begint. Ten slotte legt verzoeker geen consistente verklaringen af over het moment waarop hij Afghanistan heeft verlaten. De motieven dienaangaande in de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier, worden door verzoeker niet weerlegd en zelfs onbesproken gelaten en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

4.4.3.4. De voormelde vaststellingen zijn ruimschoots afdoende om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan het beweerde asielaas van verzoeker. Kritiek op de overige, overtollige motieven inzake zijn leeftijd en meer specifiek waar gemotiveerd wordt omtrent de resultaten van de medische test, zijn verklaringen omtrent zijn taskara en de verklaringen omtrent zijn leeftijd afgelegd door zijn broer, kunnen derhalve op zich niet leiden tot een hervorming of vernietiging van de bestreden beslissingen en is verder niet dienstig. De Raad wijst er alleszins nog op dat het hem niet toekomt zich uit te spreken over verzoekers leeftijd nu de Dienst Voogdij een beslissing nam op 2 juni 2022 stellende dat verzoeker op datum van 20 mei 2022 zeker ouder dan 18 was, waarbij 23 jaar een

absolute minimumleeftijd is. Hiernaar bevraagd ter terechtzitting, gaf verzoekers raadsman te kennen geen beroep te hebben ingediend tegen voormelde beslissing. Verzoekers kritiek omtrent zijn leeftijd is aldus niet dienstig.

4.4.4. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

4.4.5. Waar verzoeker verwijst naar zijn vrees om bij terugkeer vervolgd te worden door de taliban wegens zijn verblijf in België en zijn verwestering, kan op basis van de beschikbare objectieve landeninformatie, volgende analyse worden gemaakt.

4.4.5.1. De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' *Dawat wa twa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar* (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "zina" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (4) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden. Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

4.4.5.2. Verzoeker verwijst naar zijn jonge leeftijd waarop hij Afghanistan verliet, zijn verblijf sedert één jaar in België en het feit dat hij samenwoont met zijn broer die erkend werd als vluchteling. Hij vervolgt dat hij een heel normale omgang heeft met meisjes en vrouwen, dat hij les heeft in gemengde groepen en hij op een amicale wijze met hen omgaat, hij uit Nangarhar komt, waar de taliban al lang zijn verankerd en traditionele waarden een belangrijke rol spelen. Hij meent dat er ook een objectief risico bestaat in geval van terugkeer omwille van zijn gepercipieerde verwestering in de ogen van de taliban te meer omdat er momenteel geen betrouwbare informatie voorhanden is over de behandeling van terugkeerders door de taliban.

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier echter geen concrete elementen blijken op grond waarvan zou kunnen worden besloten dat verzoeker zich door zijn verblijf van amper één jaar in België fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofd zou kunnen worden vastgesteld.

Verzoeker heeft het grootste deel van zijn vormende jaren doorgebracht in Afghanistan. Zijn verblijf in België gedurende slechts één jaar weegt *in casu* geenszins op tegen zijn langdurig verblijf in Afghanistan, waar bovendien nog zijn ouders, broers en zussen wonen en met wie hij – alleszins nog anderhalve maand voor het persoonlijk onderhoud – in contact stond (NPO, p. 5). Verzoeker verklaart overigens tot het tweede middelbaar school gelopen te hebben in Afghanistan (AD CGVS, Verklaring DVZ 16.11.2022, punt 11), waardoor redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij was ondergedompeld in de Afghaanse waarden en normen. Verzoeker laat na om aan te tonen dat hij dermate vervreemd zou zijn, zodat een terugkeer een risico op vervolging teweeg brengt.

De documenten die hij bij zijn aanvullende nota voegt, zijnde een brief van de ploegleider en een evaluatieformulier, tonen aan dat verzoeker geapprecieerd wordt op de werkvloer en hij positief geëvalueerd werd voor het jaar 2023, wat lovenswaardig is, maar geven geen enkele duiding over de normen en waarden die verzoeker zou hebben aangenomen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan een risico op vervolging zou lopen in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

Verzoeker geeft, behalve zijn verwijzing naar zijn verblijf in België, zijn beweerde jonge leeftijd die haaks staat met de beslissing van de Dienst Voogdij waartegen hij geen beroep heeft ingediend (zie *supra*) en

zijn tewerkstelling in België geen enkele concrete invulling aan zijn zelf ingeroepen verwestering. Hij is aldus niet in staat om *in concreto* aan te tonen dat in zijn hoofd sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als niet-conformerend aan de aldaar heersende waarden en normen én omwille daarvan zal worden geviseerd/vervolgd.

De uiteenzetting van verzoekers vermeende verwestering is te summier en te beperkt en mist bovendien de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Het komt hierbij niet aan de Raad om te gissen naar bepaalde gedragingen die verzoeker zich al dan niet zou hebben eigen gemaakt.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA "Guidance Note" van januari 2023, die verwijst naar de EASO COI query "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen. Wat betreft de arresten van de Raad, waarnaar verzoeker verwijst, wijst de Raad erop dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentwerking hebben.

In zoverre verzoeker nog zou doelen op "het schrikbewind" van de taliban waar hij spreekt van strenge straffen en executies wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene informatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

4.4.5.3. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering.

4.4.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

4.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.5.2. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova* e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. In het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van

objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voor zover verzoeker erop wijst dat het arrest *“M’Bodj”* betrekking had op de specifieke situatie waarin een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt, een onmenselijke of vernederende behandeling zou kunnen ondergaan indien hij naar zijn land van herkomst zou worden teruggezonden en dat het Hof van Justitie voor deze specifieke situatie de toepassing van de subsidiaire bescherming afhankelijk heeft gesteld van het bestaan van een opzettelijke ontneming van de zorg, maar dat de verantwoordelijkheid van de betrokken actoren niet al te strikt kan worden uitgelegd zonder de subsidiaire bescherming zinloos te maken, wordt hij niet bijgetreden. Het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst betreft immers een aspect van de socio-economische situatie in een land van herkomst, waardoor de Raad meent dat de redenering in het arrest *“M’bodj” in casu* naar analogie kan worden toegepast.

Waar verzoeker laat gelden dat de situatie in Afghanistan met de hongersnood aldaar enkele maanden na de val van de Afgaanse regering in veel opzichten lijkt op de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest *“Sufi en Elmi”* zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn, kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest *“Sufi en Elmi”* is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de facto regering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p.

36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in *“Sufi en Elmi”*. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest *“Sufi en Elmi”* wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest *“Sufi en Elmi”* nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest *“Sufi en Elmi”* werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In zoverre verzoeker erop wijst dat de humanitaire crisis nog wordt verergerd door het optreden van de Afghaanse staat die nu volledig door de taliban wordt gecontroleerd en deze crisis nog verergerd is door de blokkering van de hulp door internationale actoren, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstig impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Verzoeker stipt aan dat hij bij terugkeer niet zal kunnen terugvallen op een sterk sociaal netwerk nu zijn broer in zijn verhoor omstandig de socio-economische situatie van zijn gezin heeft uitgelegd, namelijk dat zijn vader een faillissement had en sindsdien voortdurend problemen kreeg met schuldeisers, dat zijn moeder in het huidige Afghanistan geen kostwinner kan zijn door de strenge maatregelen in dat verband van de taliban en dat zijn broers te jong zijn om al te kunnen werken. Hij voegt toe dat zijn oudere broer M. al langer in België is en dat het gezin voornamelijk leeft van de middelen die zijn broer af en toe doorstuurt. Hij stelt dat hij zal terechtkomen in een zeer zwak sociaal netwerk en dat hij niet over voldoende financiële middelen zal beschikken. Hij meent dat er dan ook een bijzonder groot risico is dat hij bij terugkeer in een situatie van extreme armoede terechtkomt die gekenmerkt wordt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften, zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. De Raad herhaalt dat noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift of het administratief dossier blijkt dat er in Afghanistan sprake zou zijn van een precare socio-economische en humanitaire situatie die in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat zulke situatie, die overigens nergens in het verzoekschrift wordt aangetoond, louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van een actor (zie in deze zin HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). *In casu* blijkt verder niet dat verzoeker in deze context zelf wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

4.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoeien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke en 2.679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2.814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-Aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is

er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘armed clashes’, luchtaanvallen en incidenten met IED’s allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 – 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als “gevechten”, 994 als “geweld tegen burgers”, en 477 als “explosies/geweld op afstand” (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. De Raad stelt vast dat uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat het geweld in Nangarhar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

De Raad ontwaart uit de stukken van het rechtsplegingsdossier geen individuele elementen die ertoe lijden dat verzoeker bij terugkeer naar Nangarhar een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Verzoeker werpt hier middels zijn verzoekschrift geen ander licht op.

4.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is en van zijn raadsman. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen

bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend vierentwintig door:

I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO